

Рекрутка

Микола Устиянович

По горах ходила,
Дитятко носила,
Дитятко — ягідку дрібную,
І цвітки збирала,
І в пучки в'язала,
І клала му в ручку малую.
"Цить, ах цить, дитятко!
Поверне наш татко,
Поверне; говорять, мир буде,
Принесе дитині
Калачик в гостині
І мамку притисне до груди".
Ходила і ходить;
Нім день ся розплодить,
Садить в полонину високо,
І бистрі соколи
Спускає на доли
По шляхах рекрутка широко.
І тулить дитину,

Голодну пташину,
Бо тоска, журиця корм спила;
І плаче-ридає,
Себе проклинає,
Що бідну на світ сей родила.
"Цить, ах цить, голубко!
Поверне наш любко,
Принесе калачик дитині".
З зараня до ночі
Леліє і очі
Внуряє по шляхах в долині.
Замріло на пути,
Вертають рекрути,
Заблисли рекрутки соколи.
Б'є в груди серденько,
Палає личенько,
Головка ся крутить в роздоли.
"Дитятко, дитятко!
Вертає наш татко!
Вертає нам сонце до хати!
Обмиймо росою

Личенька свіжою,

Щоб стались милійші для тати!"

І личка обмила,

І цвітку заділа

В головку обоїх русую,

І скоро помчала

Настрічу, і стала

При путі на скалу стромую,

І взнесла високо

Дитя, і глибоко

Востхнула, бо в серцю щось тисне:

"Ах сину, мій сину,

Споглянь на долину

І в ручки на татка заплесни!"

Надходять рекрути.

"Гей, братця! Чи чути,

Где друг мій? Чи, може, він з вами?"

"Жено, бог з тобою!

Твій друг упав в бою

Ай там, під Мадженти мурами".

Невіста здрожала,

Поблідла, взридала,

Притисла до серця дитину,

І в небо соколи

Вознесла поволі,

І верглась з ягідков в глибину.